

II/31:

O pokřtění krále Chlodovecha (496)

Tehdy dala královna potajmu zavolat svatého Remigia, biskupa města Remeše, a prosila jej, aby vnukl králi slovo spásy. Biskup jej tedy pozval a mezi čtyřma očima mu začal domlouvat, aby uvěřil v Boha pravého, stvořitele nebe i země, a odvrátil se od pohanských model, které nemohou pomoci ani sobě, ani ostatním. Král však řekl: „S potěšením jsem ti, nejsvětější otče, naslouchal, ale zbývá jedno: lid, který jde se mnou, nedovolí, abych opustil bohy. Ale půjdu a promluvím k nim podle tvých slov.

Když se pak se svým lidem sešel, předešla jej moc boží, a dříve než promluvil, zvolali všichni jakoby jedním hlasem: „Zapudíme smrtelné bohy a jsme hotovi následovat Boha, kterého Remigius zvěstuje jako nesmrtelného!“

Oznámí to tedy biskupovi a ten naplněn velkou radostí přikáže, aby bylo všechno připraveno ke křtu. Malovanými závěsy jsou vyzdobeny ulice, chrámy ověšeny bělostnými látkami, místo křtu slavnostně uspořádáno, všude se šíří vůně, vůní dýchající planoucí svíce a vůní nadpozemskou je prosycen celý chrám, dek křest má být proveden. Neboť takovou milost přál Bůh všem tam přítomným, že se cítili jakoby obklopeni vůněmi samotného ráje.

Král tedy jako první požádal, aby jej velekněz pokřtil. Již kráčí nový Konstantin ke křtitelnici, aby vyhojil nákazu starého malomocenství a aby již čerstvou vodou omyl špinavé skvrny, jež dávno již na něm lpěly. A když přistoupil ke křtu, oslovil jej světec boží výmluvnými ústy takto: Skloň v míru svou šíji, Sikambře! Měj v úctě, co jsi ohněm ničil, a nič ohněm, co jsi měl v úctě!“

Byl pak svatý biskup Remigius muž velmi učený a zvláště v řečnickém umění vzdělaný, ale i svatostí tak vynikající, že pro své zázračné skutky mohl být srovnáván se svatým Sylvestrem. Dodnes máme knihu o jeho životě, která vypravuje, že probudil k životu mrtvého.

Král tedy vyznal, že všemohoucí Bůh trvá v trojjediné podobě, a byl pokřtěn ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého a ve znamení Kristova kříže pomazán posvátným olejem. Z jeho vojska bylo pokřtěno více jak tři tisíce lidí. Pokřtěna byla i jeho sestra Albofleda, která potom za krátký čas odešla k Pánu. A když král pro ni truchlil, poslal mu svatý Remigius soustrastný dopis, který začíná těmito slovy: „Zarmucuje mne, ba velmi mne zarmucuje důvod vašeho zármutku, že Albofleda, blahé paměti sestra vaše, odešla. Ale může nám být útěchou, že opustila svět tak čistá, že k ní musíme vzhlížet než ji oplakávat.“

Na pravou víru se však obrátila i druhá králova sestra jménem Lantechilda. Ta upadla nejdříve v ariánský blud, potom ale vyznala, že Syn a Duch svatý jsou rovni Otcí, a byla pomazána.